

WAT HIJ MIJ ZEI

Leesexemplaar

Lees de thrillers over Kathleen Verlinden!
Alle delen kunnen los gelezen worden.

Hou van mij

Het eerste topboek in de Kathleen Verlinden-reeks

Laat me los

Bij een schreeuw om hulp valt er geen tijd te verliezen

Vergeet mij niet

Wanneer je tot diep in je ziel gebroken bent

Vergeef me

Als vergeten onmogelijk is...

Zuur

Een bijtend scherpe whodunit

Kwijt

Wat als die ene kans bestaat dat zij er toch nog is?

Femme fatale

Het sensueelste verhaal tot nu toe

Het perfecte meisje

Niets is zo perfect als het lijkt!

ANJA FELIERS

Wat hij mij zei

Van Halewyck

Caro

Op de ochtend van die noodlottige dag had ik geen vermoeden van wat mij boven het hoofd hing. Ik stond er niet bij stil dat mijn leven ingrijpend zou veranderen. Dat er een voor en na zou zijn. Een leven mét en een leven zonder. Een leven zoals ik het me nooit voor ogen had gehouden.

Mijn enige zorg die ochtend was dat we de trein naar Leuven zouden halen. Dat het niet te druk zou zijn op die trein voor twee kleine kinderen. Dat we genoeg drank bij ons zouden hebben voor deze warme dag. Dat het bezoekje aan de Kruidtuin een succes zou zijn.

Ik had onmogelijk kunnen weten wat me te wachten stond.

‘Mams...’

Het stemmetje van Loïs, mijn achtjarige dochttertje, klonk vermoeid. Ik stopte met stappen en keek haar bezorgd aan.

‘Ik heb het zo vreselijk warm, mams. Is het nog heel ver?’

Ik glimlachte en draaide me even om naar Cas, mijn man, die achter ons liep. Hij droeg onze andere dochter Nouk in zijn nek. Ik stopte en wachtte tot hij ons had ingehaald.

‘Kun je nu Loïs even dragen?’ vroeg ik. ‘Ze is doodop, vrees ik.’

Cas kwam bij ons staan en keek Loïs liefdevol aan. ‘Wil jij nu even in papa’s nek? Dan gaat Nouk even wat wandelen met mama, oké?’

Nouk klemde haar armen steviger om haar vaders hals en schudde beslist haar kleine hoofdje.

‘Nee, papa, ik wil bij jou blijven zitten. Ik ben ook nog steeds moe, hoor.’

Nouks stem klonk smekend, maar dat maakte geen indruk op haar twee jaar oudere zus. ‘Jij zit daar al de hele tijd, Nouk’, zei Loïs op beschuldigende toon. ‘Ieder om de beurt. Nu ikke.’ Ze zette een stap dichterbij en trok aan Nouks been.

Toen Cas Nouk vastberaden beetpakte en over zijn hoofd tilde, wist Loïs dat ze haar slag thuis had gehaald.

‘Ik ben nog steeds echt heel moe’, bleef Nouk tegenpruttelen. Ze keek haar vader met bedelende oogjes aan.

Cas hurkte geduldig voor haar neer en streek een plukje haar weg uit haar ogen. ‘We zijn zo aan het station. Jij hebt nu al een hele tijd in papa’s nek gezeten’, zei hij zacht, maar overtuigend. ‘Als je wilt, mag jij straks in de trein kiezen waar we gaan zitten. Oké?’

Nouk keek haar vader aan. Ze twijfelde even of deze deal wel goed genoeg was, maar ten slotte liet ze zich vermurwen. ‘Oké’, zei ze, waarna ze op mij afliep en spontaan haar handje in mijn hand legde. Cas tilde Loïs op en plaatste haar in zijn nek.

‘Red je het wel?’ vroeg ik.

‘Het is niet ver meer’, antwoordde hij geruststellend. ‘We zijn er zo.’

Ik glimlachte, kneep in Nouks handje en samen stapten we verder.

Het was een lange dag geweest. We waren in Leuven naar de prachtige Kruidtuin geweest en hadden daarna iets gegeten in de binnenstad. Nu waren de kinderen doodop. Ik had er spijt van dat we niet met de auto waren gekomen. Het zou makkelijker zijn geweest om ze nu op de achterbank te droppen, waar ze in slaap zouden vallen terwijl wij naar huis reden. Maar vrienden van ons hadden ons aangeraden met de trein te gaan, omdat het zo moeilijk parkeren was in Leuven. Door de hitte waren de meisjes echter nog meer vermoeid geraakt dan tijdens andere uitjes en het laatste anderhalf uur was niets nog goed geweest voor hen.

Toen ik het station voor me zag liggen, voelde ik opluchting. Ik wilde het niet aan mezelf toegeven, maar ook ik was doodop. Ik veegde druppeltjes zweet van mijn voorhoofd en met ons vieren staken we de drukke straat over.

‘We zijn er!’ riep ik opgetogen, maar de meiden reageerden gelaten.

In het station was het erg druk. Ik hield Nouk stevig bij haar handje vast en samen zochten we het perron vanwaar onze trein zou vertrekken.

‘We zijn mooi op tijd’, zei Cas naast me. ‘We hebben nog een twintigtal minuten.’ Hij boog door zijn knieën en haalde Loïs uit zijn nek. ‘Gaan we daar even zitten?’ zei hij, wijzend naar een leeg bankje verderop.

Hij nam Loïs bij de hand en samen liepen we naar het bankje. Met de beide meiden tussen ons in pakte ik mijn

handtas en haalde er twee sapjes uit die ik onderweg nog had gekocht. Ze pakten ze blij aan.

‘Wil jij ook nog wat?’ vroeg ik Cas. ‘Ik heb nog een flesje spa bruis.’

‘Graag’, reageerde Cas en ook hij pakte het flesje aan en dronk er gulzig van. Ik zocht in mijn handtas naar de treintickets en keek voor me uit. Het constante gewriemel van mensen maakte me nerveus.

Cas merkte het. ‘Gaaf het?’ vroeg hij. Hij wist dat ik een hekel had aan drukke plaatsen.

‘Ik hou vol’, zei ik quasi dapper. ‘Nog even en de trein is er.’

‘We hebben een te warme dag uitgekozen’, zei Cas. Het was geen verwijt. Eerder een spijtige vaststelling. ‘Maar het was toch leuk, niet?’

Ik knikte en keek hem glimlachend aan. Over de schoot van de meiden heen reikte hij naar mijn hand.

‘Ja, ik heb er geen spijt van’, beantwoordde ik zijn vraag terwijl ik mijn hand in de zijne legde. ‘Ook de meisjes hebben genoten. Ze zijn nu alleen maar moe. En wij ook’, grijnsde ik veelbetekenend. Cas knikte woordeloos. We begrepen elkaar feilloos.

‘Ik moet plassen’, zei Nouk plotseling. Ze stond op en drukte haar hand tegen haar broekje aan.

‘Is het zo dringend?’ vroeg ik.

Ze knikte ernstig.

‘Moet jij ook, Lois?’ vroeg ik.

‘Nee hoor, ik ben pas nog in dat restaurant geweest, hè.’

‘Wij blijven hier’, zei Cas kalm. ‘Ga jij maar even met Nouk.’

Ik keek op mijn horloge. ‘Ja, dat redden we nog wel.’

Ik stond snel op, pakte mijn handtas en stak mijn hand uit naar Nouk.

‘Mag ik ondertussen op je iPhone spelen?’ vroeg Loïs. Ik knikte, pakte de telefoon uit mijn tas en overhandigde hem aan Loïs.

‘Zet wel het geluid uit’, zei ik. ‘Papa wordt gek van al dat gebliep.’

Loïs knikte en deed wat ik vroeg.

‘Kom, Nouk’, spoorde ik haar aan. ‘We moeten ons wel haasten, oké?’

Nouk knikte, pakte mijn hand en samen verlieten we het perron, op zoek naar de toiletten.

Cas

De hitte speelde ook hem parten. Hij had het niet met zoveel woorden gezegd, maar ook hij zou blij zijn als ze weer thuis waren. Misschien was een volledige dag op stap gaan met de meisjes nog te vermoeiend voor hen.

Cas keek naar Loïs. Zijn dochter. Ze zag er jonger uit dan ze was. Veel mensen dachten dat zij en Nouk even oud waren en ook al waren ze geen tweeling, toch leken ze sterk op elkaar. Loïs was vrij klein voor haar leeftijd en Nouk was dan weer net wat groter dan een doorsnee zesjarige. Daarbij waren ze er allebei dol op om precies dezelfde kleren te dragen. Het had al vaker voor verwarring gezorgd. Mensen die hun dochters niet zo heel goed kenden, maakten regelmatig de fout Nouk als Loïs aan te spreken en omgekeerd. Ze vonden dat allebei wel grappig en tegenwoordig corrigeerden ze de mensen niet meer wanneer het weer eens voorviel dat ze verwisseld werden. Ook Caro zag er de humor van in en speelde hun spelletje graag mee. Vandaag had ze hun beide dochters een paars jurkje aangetrokken en allebei hadden ze een klein paars handtasje om hun kleine lijfje hangen.

Cas' aandacht werd afgeleid van Loïs toen zijn telefoon begon te rinkelen. Hij pakte het toestel in zijn rechterhand, bekeek het display en zag Rolfs naam.

‘Hoi, Rolf’, groette Cas zijn beste vriend. Ondertussen stond hij op en liep een paar passen van het bankje vandaan, waar Loïs geconcentreerd een spelletje speelde op de telefoon van haar moeder.

‘Wat voor nieuws heb je?’ vroeg Cas, die zijn aandacht bij het telefoongesprek probeerde te houden. Het stationslawaai maakte dat moeilijk.

‘...of jullie zin hebben om morgenmiddag met z’n allen te komen eten bij Ariana en mij thuis’, weerklonk Rolfs stem. ‘Het is zondag. Ze voorspellen bloedheet weer en ik dacht dat het wel leuk zou zijn om samen te lunchen en daarna wat verkoeling te zoeken in ons zwembad.’

Cas grinnikte. ‘Kerel, je hebt geen idee hoe goed dit nu klinkt. Caro, de meiden en ik zijn kapot.’

Hij hoorde Rolf lachen. ‘Dagje Leuven tegengevallen?’

‘Nee, dat niet. Maar de hitte heeft ons afgemat. Leuven is prachtig, daar ligt het absoluut niet aan.’

Cas keek even om naar zijn dochter. Een vrouw met een golden retriever had naast haar plaatsgenomen. De interesse voor haar moeders telefoon was weg. Loïs was een dierenvriend. Als dat mocht, zou ze thuis van de tuin een kleine dierentuin maken. Gelukkig had Caro het kunnen beperken tot twee konijnen en een kat.

Cas moest glimlachen toen hij zag hoe ze de hond even later enthousiast aaide.

‘Dus jullie komen?’ vroeg Rolf opnieuw.

‘Ik moet nog even overleggen met Caro, maar aangezien we geen plannen hebben, vermoed ik van wel, ja.’

Rolf lachte op een vreemde manier. ‘Er zit nog een reden achter deze uitnodiging’, zei hij geheimzinnig.

Cas hield op met heen en weer lopen en wachtte af wat zijn vriend hem zou vertellen.

‘Je mag het nog niet tegen Caro zeggen. Ik mag het eigenlijk ook nog niet zeggen, maar man, ik moet het aan iemand kwijt.’

Cas luisterde aandachtig. ‘Kerel, vertel het me gewoon, want hier word ik niets wijzer van, hoor.’

‘Ariana is zwanger. Het is nog maar pril, heel pril, maar ik moet het aan iémand kunnen vertellen of ik word gek!’

Cas hoorde de woorden en een golf van opwinding stroomde door zijn lijf.

‘Echt?’ zei hij oprecht blij. Hij wist hoelang ze al aan het proberen waren.

‘Ja, echt. Helemaal zeker.’

Cas draaide zich om naar Loïs. Er voer een schok door zijn lichaam toen bleek dat ze weg was. Vaag hoorde hij Rolf doorratelen over Ariana’s zwangerschap, maar de woorden drongen niet meer tot hem door. Hij liep haastig naar het bankje waar Loïs net nog had gezeten. Hij keek om zich heen, maar nergens was ze te zien. Ook de dame met de hond was verdwenen.

‘Loïs’, zei hij toen, met de telefoon nog steeds aan zijn oor. ‘Shit, Rolf,’ onderbrak hij zijn vriend dwingend, ‘Loïs is weg. We zitten in het station. Loïs was net nog bij mij. Ze is weg. Helemaal weg.’ Hij hoorde hoe de onrust bezit nam van zijn stem.

Hij liep verder over het perron, speurde om zich heen. Keek. Keek opnieuw. Zijn blik flitste ongecontroleerd alle richtingen uit. Het gekrioel van de mensen rondom maakte het moeilijk om ook maar iets te zien.

‘Wat doe je?’ hoorde hij Rolf vragen.

‘Ik zoek, Rolf. Ik loop rond.’

‘Kalm blijven, Cas’, zei Rolf indringend. ‘Ze kan niet ver weg zijn. Is het wel verstandig om weg te gaan van de plaats waar je was? Dadelijk is ze daar terug en vindt ze jou niet meer.’

Cas hield halt. Rolf had gelijk. Hij keek nog eenmaal goed rond en baande zich toen een weg terug door de mensenmassa.

Toen hij bij het bankje kwam, zaten daar al andere mensen.

Hij liep verder terwijl hij om zich heen bleef kijken.

Plotseling trok een vrouw met een hond enkele perrons verderop zijn aandacht.

Aan haar hand had ze een kind.

Een meisje in een paars jurkje.

Een jurkje zoals Loïs en Nouk er vandaag een droegen.

Zonder het te beseffen zette hij twee stappen vooruit.

‘Ik zie haar’, zei hij tegen Rolf.

‘Loïs!’ schreeuwde hij zo hard als hij kon. Zijn stem klonk boven alle tumult uit. Zijn blik was gefixeerd op het kind in het paarse jurkje.

‘Loïs!’ schreeuwde hij nu uit alle macht. Op dat ogenblik draaide het meisje zich om. Haar ogen boorden zich in de zijne. Een paar tellen keken ze elkaar alleen maar aan. Zij was het. Het was Loïs.

Cas’ telefoon viel uit zijn handen. Zonder verder na te denken, zette hij opnieuw enkele stappen vooruit. Hij moest bij Loïs komen. Nu. Zo snel mogelijk. Er was geen tijd te verliezen.

Hij hoorde de trein niet naderen. Hij zag niet dat hij te

dicht bij de sporen stond. Toen de treinfluit een ijselijk gegil uitstootte als waarschuwing, was het al te laat.

Voordat hij wist wat er gebeurde, werd hij bruusk gegrepen door de locomotief en genadeloos meegesleept. Zijn borstkas werd pijnlijk in elkaar gedrukt. Zijn adem werd uit zijn lijf gezogen. Zijn lichaam werd onverbiddelijk uit elkaar gereten.

De pijn die hij voelde was abrupt en onbeschrijfelijk. Zijn verstand leek te exploderen. Hij wilde schreeuwen. Zo hard als hij kon. Maar het enige wat hij produceerde was gegorgel. Het ontzette gekrijs van omstanders dat overal in het station opsteeg, hoorde hij niet meer.

Zijn adem raspte in zijn keel. Hij wilde met een laatste stuiptrekking aan zijn borst voelen. Hij proefde bloed in zijn mond. Hij gorgelde opnieuw.

Het leek eindeloos te duren voordat de trein tot stilstand kwam. Toen werd het stil. Akelig stil.

Hij sloot zijn ogen. Zwart licht omsloot hem, maar toch zag hij haar nog voor zich.

Loïs.

Haar blik vol angst tormenteerde zijn ziel.

Hij mocht niet weggaan. Hij mocht haar niet achterlaten. Niet nu. Niet zo.

Ze had zijn hulp nodig.

Nu...

Het was zijn schuld.

Hij had even niet goed op haar gelet. Terwijl hij verantwoordelijk was voor haar.

Hij besepte dat hij iets moest doen.

Iets om haar te helpen!

Maar de afgrond waarin hij stortte, leek bodemloos.

Zijn verzet leek nutteloos.

Caro

‘Nog even je handjes drogen’, zei ik tegen Nouk, terwijl ik de kraan dichtdraaide en haar naar de droger dirigeerde. Ik keek nogmaals op mijn horloge. We hadden nog een paar minuten.

Geschreeuw en gegil dat van buiten de toiletten kwam, deed me geschrokken opkijken. Had ik dat goed gehoord? Nouk keek me vragend aan. ‘Wat is dat, mama?’ zei ze met angst in haar stemmetje.

‘Wacht hier’, zei ik terwijl ik de deur opentrok. Ik keek naar buiten, de voetgangerstunnel in.

‘Een aanslag?’ ging het door me heen. Ik keek naar de wriemelende mensenmassa, maar niemand rende echt weg. Het gegil dat ik had gehoord, leek van verder weg te komen.

Ik wachtte even, maar van echte paniek leek geen sprake te zijn. Ik dacht aan Loïs en Cas. Loïs had mijn telefoon, dus ik kon hen niet bereiken.

‘Geef me een handje’, beval ik Nouk.

Haastig liepen we terug naar de plek waar we Loïs en Cas hadden achtergelaten. Toen we de trap naar het peron opliepen, kwam ik mensen tegen die geschokt een hand voor hun mond hielden. Hun gezichten waren vertrokken. Sommigen leken in shock.

Er was iets gebeurd. Zoveel was duidelijk.

‘Mama, die mevrouw huilt’, zei Nouk, terwijl ze met een handje wees naar een oudere dame die de trap afkwam. Even haakte mijn blik zich vast in die van de vrouw. Het waren niet zozeer haar tranen die me raakten, maar wel de ontzetting die ik in haar ogen zag.

Een wrang gevoel omsloot mijn hart.

Eenmaal boven bleven we even staan. Ik trok Nouk dicht tegen me aan en overzag de situatie.

Groepjes mensen stonden her en der verspreid. Velen hoofdschuddend of met een vertrokken gezicht. Ook hier leken sommige mensen in shock.

‘Loïs’, fluisterde ik voor me uit. ‘Cas...’

Aarzelend zette ik enkele stappen in de richting van het bankje waar we hen hadden achtergelaten. Ik trok Nouk achter me aan, tussen de groepjes mensen door. Totdat ik het bankje zag. Het lege bankje. Verbijsterd staarde ik ernaar.

Een golf van angst overspoelde me.

Verderop werden mensen op afstand gehouden. Nu pas zag ik de trein. De trein die ons terug naar Bilzen had moeten brengen.

Ik klampte een man aan die in mijn buurt stond.

‘Wat is er aan de hand?’ fluisterde ik hees.

De man schudde ongelovig zijn hoofd.

‘Een ongeluk. Iemand stond te dicht bij de sporen toen de trein kwam aangereden. Hij werd gegrepen. Hij is dood.’

Hij. Het was het enige woord dat ik herhaalde in mijn hoofd.

Ik knikte stom, keek naar Nouk en slikte. Ik deed enkele passen achteruit. Wist niet wat ik moest doen. Ik ver-

vloekte het dat ik mijn telefoon niet bij me had. Dat ik Cas niet kon bellen. Dat ik niet wist waar hij en Loïs waren.

Dat ik niet wist of...

Iets riep mijn gedachten bruusk een halt toe. Terwijl ik daar stond met Nouk aan mijn hand, werd mijn blik naar iets paars gezogen dat verderop op het perron lag. Tussen de mensenbenen door zag ik het liggen.

Ik sloeg mijn hand nu ook voor mijn mond. Zuur kwam omhoog in mijn keel.

‘O, mijn God’, fluisterde ik voor me uit. Als verlamd bleef ik staan. Niet bij machte iets te doen. Niet bij machte iets te zeggen.

De mensen op het perron werden plotseling aange-
maand weg te gaan. Spoorwegpersoneel leidde hen mijn
richting uit.

Maar ik verroerde niet. Ik kon het niet.

‘Mevrouw’, zei een man in uniform die plotseling voor me stond. ‘We moeten u vragen hier weg te gaan.’ Hij keek naar Nouk. ‘Dit is geen plek voor kleine kinderen.’

Ik staarde de man even sprakeloos aan. Maar toen viel mijn oog opnieuw op het paarse voorwerp dat verderop op het perron lag.

‘Mama’, riep Nouk, en voor ik haar kon tegenhouden, rukte ze zich los uit mijn hand en liep verbaasd naar het voorwerp.

‘Kijk, mama, dat is papa’s schoen.’ Triomfantelijk raapte ze de paarse All Stargymp op. De paarse All Stargymp die eerder die middag nog aan Cas’ voet had gezeten. Een van de gympen waar we hem zo mee hadden geplaagd toen hij ze had gekocht, omdat ze zo opvallend waren. Zo herkenbaar. Zo typisch Cas.

‘Cas’, fluisterde ik opnieuw. ‘Loïs.’

‘Mevrouw?’ zei de man aarzelend. ‘Is dat uw man die...’
Ik slikte.

‘Ik weet het niet... Zijn schoen... Het is zijn schoen.’
Ik keek de man wanhopig aan. ‘Ja’, fluisterde ik toen... ‘Ik denk het.’

Moeizaam slikte ik opnieuw.

‘Ik vrees het.’

Ik keek de man vertwijfeld aan.

‘Is hij...?’

Ik kreeg het woord niet over mijn lippen.

De man legde een hand op mijn schouder. Alsof hij me daarmee wilde troosten. Hij keek naar Nouk en glimlachte triest.

‘Hij is overleden, ja. Er kon geen hulp meer baten.’

Ik hoorde de woorden, maar de betekenis drong nauwelijks tot me door.

‘Loïs’, zei ik opnieuw. ‘Mijn dochttertje.’ Ik keek de man bang aan. ‘Was er een meisje bij hem? In een paars jurkje. Ons andere dochttertje...’

‘Nee, mevrouw. Hij was alleen. Er was niemand bij hem.’ De man klonk overtuigd.

‘Weet u dat zeker?’ vroeg ik toch.

‘Ja.’ Opnieuw die vastberadenheid. ‘Er is maar één lichaam.’

Even gleed er een beetje opluchting door mijn lichaam. Maar langer dan een seconde duurde dat niet. Voordat de man nog iets kon zeggen, liep ik op Nouk af, pakte de schoen uit haar handje en gooide hem resoluut weg.

Ik greep haar bij de hand en trok haar weg.

Weg.

Ver weg.

Pas toen we bij de trap aankwamen, keek ik om.

‘Mijnheer’, fluisterde ik tegen de man in uniform, die ons was gevolgd. ‘Blijft u alstublieft even bij mijn dochtertje. Mijn man, mijn andere dochtertje, ik moet kijken... Ik moet zien... Ik moet weten...’ Mijn stem brak.

De man keek me medelijdend aan. ‘Mevrouw’, zei hij zacht. ‘Ik mag u geen toestemming geven om naar de plaats van het ongeluk te gaan. Het is geen mooie aanblik. U kunt beter wachten tot de spoorwegpolitie hier is.’

Ik knikte.

Beet op mijn onderlip.

Proefde opnieuw het zuur in mijn keel.

‘Maar Loïs dan?’ zei ik. Paniek maakte zich van me meester. Als Loïs niet bij Cas was, en Cas was... ‘O, mijn God.’

Een eerste vreselijk besef drong abrupt tot me door. Ik liet me neerzakken. Op de trap. Nouk volgde mijn voorbeeld gedwee.

‘Mama’, zei ze toen. ‘Waar zijn papa en Loïs?’

Het leek alsof zij nu pas beseftte dat er iets mis was. Ze keek me met grote ogen aan. Haar blik maakte me wakker.

‘Loïs’, zei ik opnieuw. ‘We moeten haar zoeken. Ze moet hier nog ergens zijn. Misschien is zij wel op zoek naar ons?’

‘Ik help u bij het zoeken, mevrouw’, zei de man behulpzaam.

Ik knikte automatisch en stond op. Nog eenmaal keek ik naar het inmiddels bijna lege perron. Cas’ schoen lag

er nog steeds. Ik drukte mijn hand tegen mijn borst en beet hard op mijn tanden.

Toen draaide ik me om.

Ik wilde geen seconde meer verliezen.

Uitgeput. Leeg. Kapot.

Die enkele woorden vormden een understatement voor de staat waarin ik me bevond.

Ik keek bezorgd naar Nouk, die verderop op een stoel zat in een van de kantoren van het station van Leuven. Een dame van het spoorwegpersoneel had zich over haar ontfermd en leidde haar met een iPad vakkundig af van het drama. Nouk besepte niet wat er aan de hand was. Ze besepte niet dat haar vader dood was, haar zus verdwenen.

Ik legde mijn hoofd in mijn handen en vocht tegen de tranen. Voor het eerst sinds ik Cas en Loïs op het perron had achtergelaten, voelde ik hoe de radeloosheid volledig bezit van me nam.

Samen met het spoorwegpersoneel en later ook de spoorwepolitie hadden we perron na perron afgezocht, op zoek naar Loïs. Toen ik besepte dat de mogelijkheid bestond dat Loïs mijn telefoon nog bij zich had, hadden we hoopvol naar mijn nummer gebeld, maar Loïs had niet opgenomen. Waarschijnlijk was ze in paniek geraakt nadat ze haar vader voor haar ogen had zien worden meegeleurd door de trein en een vreselijke dood had zien sterven.

Loïs, alleen en verlaten. Ergens ronddolend. Ik kon me niet voorstellen hoe ze zich moest voelen. Welke vreselijke gedachten er in dat kleine hoofdje woedden.

Hoe goed we ook hadden gezocht, ze was nergens te vinden. Geen enkel spoor dat leidde naar haar. Er was niets. Helemaal niets. Alsof ze in rook was opgegaan.

Ik probeerde haar nogmaals te bellen. Ik hoorde de beltonen, en terwijl ik hardop smeekte dat ze de telefoon zou opnemen, sprong die al op de voicemail.

Ontgoocheld schudde ik mijn hoofd.

‘Ik vermoed dat het geluid van mijn telefoon niet aanstaat’, zei ik tegen de agent van de spoorweggpolitie.

‘We proberen het later nog eens’, suste hij me.

‘En nu?’ vroeg ik.

Ik keek de agent, die nog niet van mijn zijde was gweken, wanhopig aan. Hij zag eruit alsof hij nog maar net zijn opleiding had beëindigd, met een rond brilletje dat zijn onzekerheid benadrukte. Ik voelde zijn onervarenheid en hoe hij die trachtte te compenseren met zijn gedrevenheid om Loïs terug te vinden. Maar nu, nadat we een tijd vergeefs hadden gezocht, was ook in zijn blik alleen nog vertwijfeling te lezen.

‘De camerabeelden’, zei hij, terwijl hij enkele schermen voor zich bestudeerde. Hij riep er een andere agent bij, die bedrijvig het toetsenbord voor hem manipuleerde. Hij spoelde de beelden van het perron terug tot op het ogenblik dat wij met ons vieren in beeld kwamen.

‘Daar’, zei ik toen ik ons gezin herkende. Het was vreemd om ons te zien. Hoelang was dat geleden? Een uur? Twee uur? Langer? Ik leek alle besef van tijd en ruimte kwijt te zijn.

Ik zag hoe wij vieren op het bankje zaten. Ik zag mezelf overleggen met Cas. Ik wist wat er ging gebeuren. Ik was er zelf bij geweest.

Even later zag ik hoe ik mijn telefoon uit mijn handtas pakte en die aan Loïs overhandigde. Ik stond op, nam Nouk bij de hand en verdween samen met haar uit beeld. Cas en Loïs bleven achter. Ze zaten nog naast elkaar op het bankje, Loïs in beslag genomen door het spelletje op de telefoon.

Een tijdlang leek er niets te gebeuren. Totdat ik Cas naar zijn telefoon zag grijpen. Hij hield het toestel tegen zijn oor, wierp nog een blik op Loïs en liep toen enkele passen bij haar vandaan. Op dat ogenblik kwam een vrouw met een hond in beeld. Ze ging naast Loïs zitten en zei iets tegen haar. Loïs keek op, zag de hond en lachte. Toen zei de vrouw opnieuw iets en Loïs strekte haar handje uit naar de hond.

Een vreemd gevoel trok door mijn lichaam. Ik wist wat dieren met Loïs deden. Ze oefenden een aantrekkingskracht op haar uit waartegen ze zich niet kon verzetten.

Ik bekeek de vrouw, maar haar gezicht werd aan het zicht van de camera onttrokken door het petje dat ze droeg. Lang blond haar omsloot haar gezicht.

Ik zag hoe Cas heen en weer liep, zijn telefoon tegen zijn oor. Zijn aandacht was zichtbaar bij het telefoongesprek dat hij voerde.

Loïs had ondertussen mijn telefoon in haar handtasje gestopt, was opgestaan en speelde nu met de hond. Toen zei de vrouw opnieuw iets tegen haar. Loïs keek haar aan en knikte, waarop de vrouw haar de riem van de hond aanreikte. Glimlachend pakte Loïs de riem aan. Daarna keek ze opnieuw naar de vrouw en knikte. Zonder nog naar Cas te kijken, liep ze met de vrouw mee.

Mijn hart stond stil.

Dat Loïs met deze wildvreemde vrouw meeding. Zomaar. Zonder enige aarzeling. Haar aandacht volledig op de hond gericht. Ik sloeg mijn handen voor mijn mond toen ik zag hoe ze beiden uit beeld liepen. Hoe Cas iets verderop met zijn rug naar het gebeuren toe stond. Ik kreeg de neiging iets te roepen, hem alert te maken op het

feit dat onze dochter werd meegenomen. Maar tegelijkertijd besepte ik dat wat ik wilde doen zinloos was.

‘Cas’, liet ik me toch ontvallen, ook al wist ik dat het geen zin had om zijn naam nog te mompelen, ook al wist ik dat hij niet in de gaten had dat Loïs weg was.

Letterlijk.

Voor mijn ogen verdween ze uit beeld.

De agent naast me zette de beelden stil. Ik wist wat hierna zou komen, en begreep dat deze mannen me die beelden wilden besparen.

‘Die vrouw met de hond.’ De agent keek me aan.

‘Ik ken haar niet’, zei ik nog voordat hij zijn vraag had gesteld. ‘Ik heb geen idee wie ze is.’

De agent beet op zijn onderlip en knikte.

‘Dan gaan we de beelden van de andere perrons bekijken’, zei de agent met het brilletje. ‘Voor zover die er zijn. Niet op elk perron hangen camera’s. Maar er hangen wel camera’s bij de ingang van het station. We zullen ook die beelden bekijken.’

Ik zat als verdoofd naast hem en knikte werktuiglijk.

‘Dus Loïs heeft niet gezien hoe haar vader verongelukte’, zei ik uiteindelijk. ‘Ze is met iemand meegegaan.’

‘Ja’, knikte de agent. Hij zweeg even en leek zijn woorden te wikken. ‘Kan het zijn dat iemand haar bewust mee wilde nemen? Dat ze ontvoerd werd?’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en moest het woord tot me laten doordringen.

‘Ontvoerd? Door die vrouw met het petje?’

De agent zocht met zijn ogen steun bij zijn collega.

‘Ja’, bevestigde die. ‘Het lijkt erop dat deze vrouw Loïs heeft megelokt met haar hond.’

‘En dat ze onherkenbaar wilde blijven’, vulde de agent met het brilletje aan.

‘Ontvoerd?’ Ik kon nauwelijks geloven dat ik het woord hardop uitsprak.

‘Is er iemand met wie u problemen heeft? U of uw man? Iemand die u kwaad wil doen?’

Het duizelde me ineens. Ik ging rechtop zitten en staarde naar het scherm waarop de beelden bevroren leken.

‘Wat bedoelen jullie? Dat Loïs’ verdwijning in scène is gezet? Dat iemand haar en ons kwaad wil doen?’ Nerveus veerde ik op uit mijn stoel en staarde door het raam naar buiten, naar de drukte die weer was toegenomen in het station. ‘Bedoelen jullie dan ook dat Cas’ ongeluk er misschien geen was? Dat iemand hem geduwd zou kunnen hebben?’

De agent met het brilletje schudde nadrukkelijk zijn hoofd. ‘Nee, er zijn getuigen die hebben gezien hoe uw man werd gegrepen door de trein. Het was een tragisch ongeluk. Kwaad opzet kunnen we zo goed als zeker uitsluiten.’

‘Zo goed als zeker...’ herhaalde ik zijn woorden. ‘En Loïs? Wat gebeurt er nu?’

‘We bekijken nu zo snel mogelijk alle andere camera-beelden. Daarna weten we wellicht meer.’

‘Wellicht’, zei ik weer.

Het was niet genoeg.

Ik kon hier niet blijven wachten. Ik wilde iets dóén.

‘We geven haar signalement sowieso door, zodat onze ploegen op straat ook naar haar kunnen uitkijken.’ Hoe de agent ook zijn best deed, de twijfel in zijn stem klonk in elk woord door. ‘Als ze ergens in de buurt is, zullen we

haar snel vinden. Met behulp van de camerabeelden kunnen we nagaan waar ze het laatst is gezien.'

'Met die vreemde vrouw en haar hond...' zei ik.

Hij keek me aan. 'We doen er alles aan om haar te vinden', zei hij met een voorzichtige glimlach.

Ik hoorde alleen de uitzichtloosheid in zijn stem, die de leegte benadrukte die zich vastberaden in mijn lichaam nestelde.

'We brengen u en uw dochter naar huis. Dan kunt u uw familieleden inlichten.'

'Ik ga haar nog een keer bellen', zei ik. 'Misschien neemt ze nu wel op.'

Zonder te aarzelen griste ik de draagbare telefoon van de agent uit zijn hand en toetste mijn eigen nummer opnieuw in.

Ik schrok toen ik onmiddellijk mijn eigen stem hoorde.

'Hij springt onmiddellijk op de voicemail', zei ik met angst in mijn stem. 'Wat betekent dat?'

Ik keek de agent aan, maar hij schudde zijn hoofd.

Ik slikte. Ik wist wat het betekende. Iemand had Loïs' telefoon volledig uitgeschakeld. Iemand wilde niet dat ze opnam. Iemand wilde niet dat ze via haar telefoon kon worden getraceerd. Ook ik schudde mijn hoofd nu en sloeg mijn hand voor mijn mond. Tranen sprongen me in de ogen.

Langzaam schudde ik mijn hoofd. Steeds opnieuw. 'Ik ga niet weg. Ik wil blijven. Ik wil wachten totdat Loïs terug is.'

De agent keek me geduldig glimlachend aan. 'Ik begrijp het, mevrouw, echt. Maar u kunt ons beter ons werk laten doen en naar huis gaan. U moet uw familie inlichten over

de dood van uw man, liefst voordat de media meer details over het ongeluk verspreiden.’

‘Maar...’

‘We weten niet hoelang het nog zal duren voordat we uw dochttertje vinden. Het kan een kwestie van uren zijn, maar het zou ook langer kunnen duren.’

Een ogenblik lang sloot ik mijn ogen. Over enkele uren zou de duisternis invallen. Ik mocht er niet aan denken dat Loïs niet voor die tijd terug zou zijn.

‘En als ik zelf ga zoeken in Leuven?’

‘Mevrouw’, sprak de agent opnieuw. Een zweem van ongeduld schemerde door in zijn woorden.

‘Dat is echt geen goed idee. Als uw dochttertje daadwerkelijk door iemand werd meegenomen, zal uw zoektocht niets opleveren. Het is belangrijk dat u dit nu overlaat aan de specialisten. Op basis van de gegevens die u ons bezorgde, de beschrijving die u van Loïs hebt gegeven en haar foto zal de Cel Vermiste Personen zo snel mogelijk een opsporingsbericht uitsturen. Dat bericht wordt ook via sociale media verspreid en heeft een groot bereik.’ Hij glimlachte vriendelijk. Toen richtte hij zijn blik op Nouk, die nog steeds onschuldig op haar iPad zat te spelen. ‘Bovendien moet ook uw dochttertje op de hoogte worden gebracht. Dat kunt u beter thuis doen, in haar vertrouwde omgeving.’

Ik knikte wezenloos. Misschien had hij wel gelijk. Misschien ook niet. Ik leek alle kracht kwijt te zijn. De kracht om mij te verzetten tegen wie of wat dan ook. Misschien kon ik toch beter naar huis gaan en daar afwachten totdat Loïs gevonden was, me vastklampend aan het beetje hoop dat mij nog restte.

‘Oké’, knikte ik moeizaam, waarop ik naar Nouk toe liep. Ik hurkte bij haar neer en streek een plukje van haar krullende bruine haar uit haar gezicht.

‘Noukie’, zei ik zacht. ‘We gaan naar huis.’

Nouk reageerde niet. Haar aandacht werd volledig in beslag genomen door het spelletje op de iPad.

‘We gaan niet met de trein’, ging ik verder. ‘We worden met de auto naar huis gebracht.’

Nu pas keek Nouk op.

‘En Loïs en papa?’

Ik slikte. ‘Die kunnen nu even niet mee.’ Ik streek opnieuw met mijn hand door haar zachte haartjes. ‘Jij en ik gaan met z’n tweetjes.’

‘Cool!’ zei ze. Zoals ze het haar oudere zusje zo vaak had horen zeggen.

Ik glimlachte triest.

Jij en ik, dacht ik. Met ons tweetjes.

Ik stond op en gaf de agent met een knikje te kennen dat we klaar waren om te vertrekken.

Toen ik Nouks handje in de mijne nam en we samen het kantoor verlieten, besepte ik dat het nooit meer met ons viertjes zou zijn.

Nooit meer.